

1

Keidis

Liusė Reid dirsteli mano pusėn, — žvilgsnis kiek per saldus.
— Žaviuosi daile ir darbeliais. Laisvalaikiu klijuojau iškarpų albumą, mezgu. Lažinuosi, ir Lukui patiktų megzti, kaip manai, Keidi?

Vos nesusijuokiu išgirdęs, kaip sumurkė mano vardą. Tikrai įdomu būtų pamatyti, kaip Lukas sėdi su dviem plonais pagaliukais rankose ir susikaupęs kažką narplioja.

Ji nusišypso Samerei, mano broliuko sužadėtinei, ir priduria:
— Žinai, kaip būna. Mums visiems reikia kokios nors moteriškos veiklos, ar ne taip?

Girdžiu, kaip kambario kampe sukikena mano tėtis Harvis. Auklės samdymas tapo tikrų tikriausiu šeimos reikalu.

Ir tikrų tikriausiu košmaru.

Samerė suspaustomis lūpomis šypтели.

— Žinoma.

Vos neprunkšteliu. Samerės moteriškas užsiėmimas — priūpimai su svoriais sporto salėje ir suaugusių vyrų kankinimas siekiant „asmeninio tobulėjimo“. Meluoja ir neraudonuoja, bet ji šiame miestelyje palyginti naujokė, tad galbūt Liusė to nežino.

O gal Liuse kaip tikra kalė pašiepė mano būsimą svainę?
— Gerai, — atsistojau. — Dėkoju. Susisieksime.

Liuse kiek sutrinka, kai taip staigiai pakeičiau temą, bet prisiklausiau ir pamačiau užtektinai.

O subtilumu aš nepasižymiu, dažniausiai tokiais atvejais nesiterliuju.

Apsisuku ant kulno, nuneriu galvą ir išmaunu, kol dar nesusiprato, kad pastebėjau jos ištiestą ranką, bet nepaspaudžiau. Nubildėjęs į virtuvę rankomis atsiremiu į medinę virtuvės spintelę priešais langą ir ganau akis po lauką, po Uolinius kalnus*, kylančius lig debesų.

Šis vaizdas, laukinis ir **atšiaurus**, ankstyvą vasarą trykšta spalvomis: žolė kiek per žalia, dangus kiek per žydras, o saulė šviečia taip, kad viską blukina ir verčia prisimerkti.

Įbėręs pupelių į kavamalę, uždarau ją dangteliu. Zvimbimas drebina namus, o aš stengiuosi negalvoti, ką kitus porą mėnesių darysiu su savo vaiku. Vis dėlto graužiuosi, verčiu save ką nors sugalvoti, dažniau būti su sūnumi.

Bet iš to nieko gero, šnipštas.

Gerai, kad per zvimbimą nesigirdi, apie ką tėtis ir Samerė prie namo durų šnekasi su Liuse.

Ne mano namai, ne mano atsakomybė. Su auklėmis bendraujame didžiojoje sodyboje, kur gyvena mano tėtis, nes į savo namus nenoriu įsileisti nepažįstamų moterų. Ypač tokių, kurios spokso į mane, lyg būčiau jų bilietas į keistos šeiminės fantazijos išpildymą.

O Harvis galėtų atidaryti viešbutuką ir mielai rūpintusi žmonėmis. Po to, kai susižeidė ir perdavė man rančą, atrodo, kad visą dieną ko nors lūkuriuoja, kad galėtų paplepėti.

Stebiu, kaip malta kava byra į baltą filtrą kavavirės viršuje, o paskui į vandens bakelį iš čiaupo prileidžiu vandens.

* Uoliniai kalnai — didžiausias Šiaurės Amerikos kalnynas, besitęsiantis nuo Kanados iki JAV pietvakarių. (Čia ir toliau — *vert. past.*)

— Vėlokai kava, nemanai? — užkalbina virtuvėje pasirodęs Harvis; paskui jį įeina ir Samerė.

Kad jis žinotų, šiandien jau tiek prisigėriau kavos, kad net drebu.

— Verdu iš anksto, kad ryte jau galėtumėt gerti.

Samerė suprunkščia, o tėtis pavarto akis. Abu žino, kad meluoju.

— Nebuvai labai malonus, Keidi, — papriekaištauja tėtis. (Dabar aš vartau akis.) — Visą laiką aikštijiesi.

Sukryžiuoju ant krūtinės rankas ir atsiremiu į spintelę.

— Aha, nesu malonus. Bet dėl savo vaiko gerovės tikrai nenusileisiu.

Prisiekiu, tėčio lūpos virpa, kai jis sėdasi prie stalo ir užsimeta ant kelio batuotą pėdą. Samerė tiesiog stovi klumbu pasirėmusi į durų staktą ir spokso į mane. Kartais ji taip daro — kažkaip nejauku.

Samerė protinga, niekas jai neprasprūsta pro akis. Man rodo, girdžiu, kaip jos galvoje sukasi krumpliaračiai, bet ji nėra plepi, niekada nežinai, ką galvoja.

Ji man patinka, džiaugiuosi, kad broliukas susiprotėjo pasipiršti.

— Tu malonus, — mėsliai prataria. — Savotiškai.

Prikandu lūpą. Nenoriu, kad apsidžiaugtų pamatę, kaip jos žodžiai mane prajuokino.

Samerė atsidūsta.

— Pasikalbėjome su visomis. Atmečiau merginas, kurios norėtų leisti laiką ne su Luku, o su... tavim.

— Vaikeli, ir jų buvo ne viena, — tėtis delnu pliaukšteli per stalą. — Kas galėjo pagalvot, kad moterys savo noru pasirengusios kentėti tavo rūškaną fizionomiją ir prastą nuotaiką? Užmokestis *ne toks* jau ir patrauklus.

Pašnairuoju į jį ir atsisuku į Samerę.

— Nepakankamai kruopščiai rinkai. Reikia tokios, kuriai būčiau visiškai nulis. Nepakęsiu visokių ten nesąmonių. Galėtų būti laimingai ištekęs?

— Laimingai ištekęsios moterys nenorės visą vasarą gyventi tavo namuose.

Suniurzgu.

— O jei iš kito miestelio? Tokia, kuri nieko nėra girdėjusi apie mūsų šeimą, apie mane ir nemiegojo su kuriuo nors mano broliu. — Susiraukiu. — Arba su mūsų tėčiu.

Harvis atsikrenkščia ir, atrodo, tuoj nusijuoks.

— Aš vienišas jau keletą dešimtmečių, sūnau, nesikišk į svetimus reikalus.

Samerė išrausta, bet matau, kaip nosisukdama į langą šyp-teli.

— Juk galiu prižiūrėti ir aš, — priduria Harvis. Jau ne pirmą kartą pasisiūlo.

— Ne.

— Kodėl ne? Jis mano anūkas.

— Būtent, taip ir turi likti. Ir taip daug padėjai, kol ūgte-lėjo, tavo nugarai ir keliams reikia pailsėti. Juk bet kada galite susitikti ir smagiai leisti laiką, tačiau neprivalai kamuotis ilgas valandas, anksti rytais ir vėlai vakarais. Nesąžininga, nenoriu tavęs išnaudoti. Mano žodis paskutinis.

Tada atsisuku į būsimą svainę.

— Samere, neįau tu negali? Būtų tobula, Lukas dievina tave. Nemėgsti manęs. Ir jau gyveni rančioje.

Ji sukanda dantis. Atsibodo mano prašymas, bet nenoriu savo berniuko patikėti bet kam. Su juo nelengva, dar ir kaip. Šią vasarą negalėsiu dirbti rančioje, jei vaiko nebus kam prižiūrėti. O, kad atsirastų kas nors, kuo galėčiau pasitikėti.

— Be to, esu naujai iškepta verslininkė, o vasarą darbo daugiausia. Nebeprašyk manęs, nes kai tenka atsisakyti, jau-

čiuosi nepatogiai. Myliu tave ir Luką, bet pavargome ieškodami auklių, nes tau nė viena neįtinka.

— Gerai jau, — suniurzu. — Tada tiks ir tokia kaip tu.

Ji kilsteli galvą ir sustingsta.

— Galbūt kai ką sugalvojau. — Pirštu pasitapšnoja lūpas, o Harvis nieko nesuprasdamas atsisuka į ją.

Atrodo toks velniškai viltingas. Jei jau aš pavargau nuo šių begalinių auklės vasarai paieškų, tai Harvis neabejotinai išsekęs.

Susiraukiu.

— Kas?

— Nepažįsti.

— Patyrusi?

Samerė žiūri į mane, bet jos didelės tamsios akys nieko nesako.

— Taip, turi patirties su išdykusiais berniukais.

— Įsimylės mane?

Samerė visai nemoteriškai suprunksčia.

— Ne.

Tikriausiai turėčiau įsižeisti, kad ji tokia užtikrinta šiuo klausimu, bet man nė motais. Atsistumiu nuo spintelės ir ore pamuoju pirštu.

— Puiku, pradėkime, — tariau žygiuodamas pro galines duris link savo namų, kuo toliau nuo šios painiavos beieškant geros auklės penkiamečiui berniukui.

Tereikia, kad kas nors ateitų ir išeitų. Profesionalė be jokių problemų.

Tik du mėnesiai. Neturėtų būti sunku.

Mintyse skaičiuoju, kada pastarąjį kartą mylėjausi.

Bent jau bandau.

Prieš dvejus metus? Prieš trejus? Tą sausio vakarą mieste? Kada išvis tai buvo? Kuo ji vardu?

Moteris priešais mane pasimuisto — išryškėja klubas, o už tai, kaip putlus užpakaliukas užpildo prigludusius džinsus, reikėtų bausti. Raukšlė po skruostu kone tokia pat viliojanti, kaip ir vario spalvos plaukai, besidriekiantys liekna nugara.

Blaškausi. Prigludę marškiniai, sukišti į aptemptus džinsus. Matosi kiekvienas linkis.

Pamečiau skaičių. Pradėjau skaičiuoti, nes pamačiau ją priešais save eilėje prie kavos.

Esmė ta, kad taip seniai mylėjausi, jog net nebeprisimeinu, bet negaliu pamiršti, kodėl net neleidžiu sau pagalvoti apie priešingos lyties atstovus.

Auginu vaiką vienas. Rančioje dirbu vienas. Milijonas atsakomybių, laiko per mažai. Miego irgi.

Jau seniai skyriau sau laiko, tik nesuvokiau, kaip seniai.

— Ko norėtumėt, ponias?

Moteris priešais nusijuokia. Panašu į vėjo varpelių tilindžiavimą mano galinėje verandoje, kai juos suvirpina vėjas — skamba melodingai ir lengvai.

Koks juokas...

Tokį juoką prisiminčiau — tikrai dar niekada nesu jos sutikęs. Prisiminčiau, nes Česnat Springse pažįstu visus.

— Ponia? Nežinau... — taria ji ir, prisiekiu, balsas išduoda, kad ji šypsosi. Įdomu, ar ir lūpos putlios.

Elena, miestelio kavinukės „Le Pamplemousse“ savininkė, irgi nusišypso.

— O kaip kitaip pavadinti? Atpažįstu visus užėjusius, bet jūsų — ne.

Vadinasi, ne aš vienas. Pasilenkiu arčiau tikėdamasis nugirsti vardą, bet viena darbuotoja būtent šią akimirką pradeda malti kavą. Sugriežiu dantimis.

Nežinau, kodėl noriu sužinoti šios moters vardą. Noriu ir viskas. Gyvenu mažame miestelyje, knieti pasmalsauti. Tą ir darau — tiesiog domiuosi.

Nutilus kavos malūnėliui, nušvinta raukšlėtas Elenos veidas.

— Koks gražus vardas.

— Ačiū, — padėkoja moteris priešais ir priduria: — Kodėl ši kavinė pavadinta „Greipfrutas“?

Elena nusikvatoja ir toliau šypsosi.

— Pasakiau vyrui, kad noriu prašmatnaus pavadinimo, kokio nors prancūziško, o jis žinojo vienintelį prancūzišką žodį — *le pamplemousse*. Man tiko, jau daug metų iš to juokiamės.

Paminėjus vyrą, jos akys sušvelnėja, o mano krūtinėje virpteli pavydo daigelis.

O tada užslenka susierzinimo banga.

Šių ilgų plepalų nepertraukiu vien todėl, kad viešumoje kovoju su erekcija, kurią sukėlė tos vištelės karksėjimas. Jau galėjau ir įsiusti, kad taip ilgai tenka laukti kavos. Tėčiui pažadėjau atvažiuoti pasiimti Luko — pasižiūriu į savo laikrodį — jau turėjau būti ten. Turiu paskubėti, reikia susitikti su Samere ir mergina, kuri, tikiuosi, taps Luko aukle.

Bet mintys klajoja ten, kur jų neleidau jau kelerius metus. O gal šį kartą lemta pasimėgauti pasijodinėjimu, galbūt jau galiu sau leisti šį tą pajusti.

— Norėčiau vidutinio stiprumo, labai karštos, be putos, truputį pasaldintos...

Pavartau akis prisidengdamas savo juodos skrybėlės kraštu. Tai aišku, kad pribloškiamo kūno pašalietė būtinai turi pateikti erzinausiai ilgą kavos užsakymą.

— Trys doleriai ir septyniasdešimt penki centai, — taria Elena stebėdama kasos aparato ekraną, o tuo metu moteris ima kuistis milžiniškoje rankinėje, akivaizdžiai ieškodama piniginės.

— Velnia, — sumurma ji, o aš akies krašteliu pastebiu, kaip iš jos rankinės kažkas iškrenta ant išblizgintų betoninių grindų ir nusileidžia prie jos basutėmis apautų pėdų.

Nieko nepagalvojęs atsitupiu ir pačiumpu juodą medžiaginį daiktą nuo grindų. Matau, kaip ji atsisuka, ir atsistuju.

— Štai, — ištariu šiurkščiai, staiga susierzinęs. Nemoku kalbėtis su pašalietėmis.

Bet šnairuoti į jas? Aš profesionalas.

— O Dieve, — išlemena ji.

Atsistojęs pagaliau pamatau jos veidą. Mano pėdos priauga prie žemės, pajuntu, kad negaliu įkvėpti oro. Jos juokas — nieko ypatingo, palyginti su veidu: katės akys, lenkti antakiai ir pieno baltumo oda.

Suknistai pribloškianti.

O jos skruostai raudoni kaip ugniagesių mašina.

— Labai atsiprašau, — aikteli ji ir prisidengia putlias lūpas.

— Neatsiprašinėkit, nieko baisaus, — atsakau, bet vis tiek atrodo, kad laikas sulėtėjo. Pasivyti sunku, vis dar spoksau į jos veidą.

Ir, *mėšlas...*

Į jos papus.

Aš rimtai iškrypėlis senis. Pasižiūriu į savo kumštį, iš kurio kyšo švelni medžiaga.

Atgniaučiu kumštį, ir ji suinkščia. Pamažu, bet užtikrintai suprantu, kodėl ji taip susigėdo, kad aš, toks džentelmenas, pakėliau jos...

Kelnaites.

Spoksau į juodą medžiagą rankoje, vaizdas akyse susilieja. Pažvelgiu į jos dideles žalias akis — tiek daug atspalvių, lyg mozaika.

Šiaip jau dažnai nesišypsau, bet trūktelėjau lūpų kampučiu.

— Hm. Pametėt kelnaites, ponias.

Ji sukikena pažvelgusi į mano ranką, tada pasižiūri man į veidą.

— Oi, kaip nejauku. Aš labai...

— Kava paruošta, širdele! — sušunka Elena.

Raudonplaukė nosisuka jausdamasi dėkinga, kad pertraukė nejaukų pokalbį.

— Ačiū! — kiek per garsiai sušunka, teškia penkis dolerius ant prekystalio ir čiumpa kartoninį puodelį. Skuodžia link durų, lyg norėtų prasmegti skradžiai žemę. — Gražą pasilikit! Iki!

Kai pralekia pro šalį, girdžiu tyliai kikenančią, akivaizdžiai vengiančią mano žvilgsnio ir murmančią, kad kada nors šią istoriją papasakos vaikams.

Pagalvoju, kokių dar istorijų ši moteris pasakos savo vaikams, o tada negarsiai šūkteliu:

— Pamiršot...

Negi rėksiu kavinėje, pilnoje žmonių, kuriuos kasdien sutinku.

Ji atsigręžia ir išeidama prisispaudžia nugara prie durų. Sekundę mūsų akys susitinka, vos laikausi nesusijuokęs.

— Kad jau radai, tai ir pasilik, — taria ji ir gūžteli pečiais.

Pagaliau nusijuokia — garsiai, šiltai ir kažkaip net džiaugsmingai. Tada išeina į saulės nušviestą gatvę it ugnis liepsnojančiais plaukais ir siūbuodama klubais kaip šio miestelio karalienė.

Aš be žado.

Pažvelgęs į delną suprantu, kad ji jau seniai išėjo. Net nežinau jos vardo, o aš vis dar čia...

Laikau jos kelnaites.

2

Vila

— Kas jis toks? — smalsauja Samerė.

— Neįsivaizduoju.

Prisiminiau savo juodus apatinius, nuplevenusius ant žemės, ir gėdą, virtusią isterišku juoku.

Tik man.

Tokių dalykų nutinka tik man.

Draugė aikteli besisūpuodama sūpynėse verandoje.

— Nepasiėmei?

Šypteliu ir siurbteliu alaus.

— Ne. Atrodė toks... nežinau. Apstulbęs? Ne perdėtai ir ne gašliai. Visai miela. Jaučiuosi tarsi išlaisvinusi namų elfą.

— Panašus į Dobį?

Suniurzgiu ir gundomai pakilnoju antakius.

— Jei Dobis būtų seksualus.

— Vila, šlykštu, — Samerė nusikvatoja. — Prašau, pasakyk, kad jos bent jau buvo švarios.

— Žinoma, atsarginės. Juk žinai, kad nemėgstu nešioti kelnaičių, bet kartais reikia, supranti?

Samerė prisimerkia.

— Man reikia kasdien.

— Jaustis nepatogiai? Ačiū, ne. Gyvenimas per trumpas. Liemenėlės ir apatiniai pervertinti. Be to, dabar naktį galėsiu nesumerkti akių ir galvoti, ką su jomis veikia tas nepažįstamasis.

Samerė vėl nusijuokia.

— Tikriausiai išmetė kaip bet kuris sveiko proto žmogus.

Šiomis dienomis ji tokia laiminga, kai atsiribojo nuo įtemptų santykių su šeima ir apleido varginantį gyvenimą mieste. Sutiko bulių raitelį, pradėjo naują gyvenimą ir dabar ji čia — mano geriausia draugė. Laiminga, strazdanota, įsitaisiusi ant verandos sūpynių prie gražios, išskirtinės rančos, ji žvelgia į Uolinius kalnus.

Jai taip tinka.

Mėgstu erzinti, kad gyvena „kažkokioj šiknaskylėj“, bet iš tiesų vaizdai aplink Česnat Springsą nepakartojami. Prerijos tokios lygios, kad atrodo netikros. Tamsūs uolėti kalnai žioji priešais tarsi tave pasiglemžiančios jūros bangos.

Ir mieste kalnai matosi, bet ne šitaip. Ne taip, lyg galėtum ištiesti ranką ir paliesti.

— Ką darysi ateinančius kelis mėnesius?

Atsidūstu. Neįsivaizduoju. Ir nenoriu, kad Samerė dėl manęs nerimautų. Ji visada taip. Nerimaus, tada bandys užglaistyti nesklendumus, nors mieliau plaukčiau pasroviui.

— Galbūt kurį laiką pagyvensiu su tavim ir Retu? — nekaltau pasiūlau žvalgydamasi aplink. — Baigtas namas toks gražus. Juk neprieštarautum?

Ji suspaudžia lūpas, lyg išties svarstytų šią mintį. Viešpatie, tos moters širdis auksinė.

— Same, juokauju. Nejaugi galėčiau taip su jumis pasielgti? — Atsidūstu ir grožiuosi laukais. — Nežinau. Kai Fordas pasakė, kad uždarys barą remontuoti, nuoširdžiai apsidžiaugiau. Tada buvau sumąsčiusi visą vasarą trunkantis po žirgų varžybas

ir taškyti santaupas. Nekurti ateities planų, tiesiog būti dvidešimt penkerių metų mergina, išlaikoma šeimos pinigų.

Bando mane pertraukti. Nemėgsta, kai per daug kritiškai atsiliepiu apie sėkmingą vadovavimą brolio barui. Arba įsiprašau vykti atostogų su savo turčiais tėvais. Arba be jokio tikslo leidžiu gyvenimą darbštuolių šeimoje.

Nekreipiu dėmesio į jos priekaištus ir tęsiu:

— Bet aišku, kad maniškis žirgas turėjo sujaukti planus — susižeisti prieš pat varžybų sezoną. Smokingą teko operuoti, tad visą vasarą jį šersiu morkomis ir šukuosiu, šukuosiu.

Mano geriausia draugė tiesiog spokso į mane. Knieti įlįsti jai į smegenis ir pasirausti mintyse, nes žinau, kad ten jų visada knibždėte knibžda.

— Viskas bus gerai, čia tik menkučiai turčių rūpestėliai. Galėsi kankinti mane sporto salėje, o aš pasičiupsiu kokį nors ledo ritulininką arba bulių raitelį. Abi jausimės laimingos.

— Išties... — Smiliumi pasitapšnoja viršutinę lūpą. — O jei...

— Ne. Prašau, nesistenk sutvarkyti mano gyvenimo, tarsi tai būtų tavo atsakomybė. Juk žinai, kad per daug padedi žmonėms?

— Vila, patylėk ir paklausyk.

Užpakaliu prisispaudžiu prie verandos turėklų ir pasiimu šalimais stovėjusį alaus butelį. Aprasojęs, bet gėrimas jau nešaltas. Dar tik birželis, o jau tokie karščiai. Nereikėjo vilktis džinsų.

Gerdama didelį gurkšnį, atlošiu pečius. Laukiu priekaištų.

— Kas, jei turiu tau pasiūlymą vasarą čia gyventi? Bet ne su Retu ir manim.

Tikėjauši visai ne to.

— Nenoriu stovyklauti jūsų sode. Negaliu miegoti lauke. Dar nežinau, ko trokštu gyvenime, bet tikrai ne pripučiamųjų čiužinių ir miegmaišių.

Ji pavarto akis ir tęsia.

— Ne. Reto vyresniajam broliui reikia pagalbos kelis mėnesius iki mokyklos prižiūrėti sūnų. Iki tol dirbusi moteriškė jau nebepajėgia. Vaikas penkerių metų.

Spoksau į savo draugę čiupinėdama alaus butelį.

— Nori, kad aš jį prižiūrėčiau?

— Taip. Tu linksma, energinga, jei susitvarkai su pilnu baru girtuoklių, tai tikrai susitvarkysi su vienu berniuku, kuriam reikia įvairiausių pramogų. Juk myli vaikus, ne kartą kartojai.

Mąstau. Esu linkusi atsisakyti, bet labai jau nepatraukliai atrodo tie keli mėnesiai be darbo, be varžybų ir be geriausios draugės. Ir tai tiesa, visad mėgau vaikus — gal dėl to, kad pati kartais dar jaučiuosi kaip vaikas.

— O kur gyvenčiau?

— Su jo broliu Keidžiu. Jis dirba rančioje, keliasi anksti ir kartais eina miegoti vėlai, jei kas nors nutinka. Bet rančioje geri darbininkai, padeda. Senelis mėgsta prižiūrėti Luką, bet ir jis negali arti pusę paros. Neabejoju, kad dažnai pakeistų tave.

— O kodėl atrodai tokia išsigandusi? Tas brolis šiknius ar šmaikštus, seksualus superherojus?

Jaučiuosi nejaukiai paklaususi, nes nedažnai aplankau Samerę. Paprastai susitinkame mieste, užuot pavažiavus dar dvidešimt minučių iki „Laimės šulinio“ rančos. Tikriausiai jau seniai turėjau būti susipažinusi su jos būsimos šeimos nariais, bet dar neteko.

— Šiknius.

— Tai žinoma.

Dar atsigeriu alaus.

Ji puola taisyti situaciją.

— Bet matysi jį retai! Jis ieško ko nors, kas... nesimaišytų po kojomis. Be to, mudu su Retu gyvenam netoliese. Būtų smagu.

Kai taip nupasakoja, tikrai atrodo smagu. Atrodo gerokai patraukliau, nei vienai mieste praleisti geriausius metų mėnesius.

— Galėsim gerti per vėlyvuosius pusryčius?

Kai gyvenome mieste, visad tokiu metu išgerdavom, norėčiau šią tradiciją atnaujinti.

Ji šypmeli.

— Taip.

Užsiverčiu likusį alų jau žinodama, ką atsakysiu. Visą gyvenimą plaukiau pasroviui. Galimybių pasitaiko, ir aš jomis pasinaudoju. O čia kaip tyčia dar viena galimybė.

Kas aš tokia, kad atsisakyčiau?

— Tada velniop, sutinku.

Važiuojame per ūkį ir sustojame prie gražaus raudono namo baltais papuošimais. Kiemą supa žema gyvatvorė, o balti vartai atveria negrįstą taką iki priekinių durų.

Jau patinka.

— Gyvensiu čia? — klausiu lipdama iš jos visureigio, negalėdama atplėšti akių nuo žavaus, tobulai prižiūrėto namo.

— Aha, — atsako Samerė, nė nepastebėjusi, kaip man patinka. — Į darbą jis išeina ne visada tuo pačiu laiku, tad logiška. Anksčiau pasikeisdami padėdavom su jo tėčiu ir ponia Hil, bet atvykti čia pusę penkių ryto jiems per sunku, o ir Keidis varžosi to prašyti. Jei gyvensi čia, galėsi pamiegoti ilgiau, Lukas neliks vienas namuose.

Samerė nerūpestingai pėdina prie durų, o aš tipenu iš pas-kos mąstydamą, kurių galų sutikau.

Nieko nenutuokiu apie vaikų priežiūrą.

Ar auklėjimą.

Ar ūkininkavimą.

Sulėtinusi žingsnį atsiliesiu, bet Samerė nepastebi. Šokteli porą laiptelių į verandą savo basutėmis per pirštą ir trumpintais džinsais, kilsteli durų belstuką ir stipriai padaužo.

— Same... — tariau ištiesdama ranką, lyg galėčiau ją sustab-

dyti, kai jau pabeldė. Galvoju, reikėtų nuodugniau viską aptarti. Išsiaiškinti smulkmenas.

Galbūt mano impulsyvumas šįkart nugalėjo mane. Toks vaizdas, kad ji skuba, tarsi norėtų kuo greičiau užbaigti reikalą. O man iškilo klausimų.

Nemažai klausimų.

Bet visi jie išsilaksto atsidarius durims, tad stoviu kaip kerėpla vidury tako ir spoksau į vyrą iš kavinės.

Tą, kuriam palikau savo kelnaites.

Tas pats vyras — nuo galvos iki kojų. Tamsūs plaukai, dar tamsesnės akys po surauktais antakiais, platūs pečiai, seksuali barzdelė po kiek atvipusia lūpa... ir rūstus žvilgsnis.

— Keidi! — sveikinasi Samerė, nė nepastebėjusi į mane nukreipto mirtino žvilgsnio. — Čia mano geriausia draugė Vila. Tavo naujoji auklė.

— Ne, — nukerta jis.

— Kaip suprasti *ne*?

— Tik per mano lavoną. — Jo žodžiais nuvarva arogancija.

Samerė pakreipia galvą, o aš prieinu arčiau. Jei jis galvoja, kad gali taip kalbėti su mano geriausia drauge, tai klysta. Saugau ją nuo pat paauglystės. Samerė per savo gyvenimą iškentėjo pakankamai šūdžių, tai ir šitas gali apsišikt.

— Keidi, nejuokauk. Ieškome jau...

Jis pertraukia:

— Tai *tu* nejuo...

Įtūžusi lipu ant verandos. Aš vienintelė raudonplaukė šeimoje ir nežinau, ar tai lemia mano ugningą būdą, bet ne kartą esu nutrūkusi nuo pavadžio ir patyrusi velnišką nuoskaudą.

Beisbolo lazda bare esu išvaikiusi susipliekusius vyrus.

Ir galbūt tuoj spirsiu karštakošiui ūkininkui į kiaušus.

Pamojuoju ranka tiesiai priešais jį, kad užsičiauptų.

— Galvok, ką šneki. Man nerūpi, kad ji tuoj taps tavo svaine. Tokiu tonu su ja nekalbės niekas.

Jo rūstus žvilgsnis persikelia prie manęs, akys tyrinėja veidą, tada slenka kūnu žemyn, kritiškai ir nejaukiai. Mūsų akims vėl susitikus, pastebiu, kad jo žvilgsnis jau visiškai bukas.

Tarsi įvertino mane ir pasidarė išvadą.

— O man nerūpi, kad tu jos geriausia draugė. Nuo tavęs trenkia alumi, o tavo kelnaitės vis dar mano užpakalinėje kišenėje. Neprileisiu tavęs prie sūnaus.

Prisimerkiu ir šypeliu, pagavusi jo klaidą.

— Saugai vakarui?

Mirkteliu ir stebiu, kaip raudoniu užsiplieskia jo skruostai ir slenka per nepriekaištingą veidą po ta barzda ir surauktomis lūpomis.

Samerė atsisuka į mane, akys kaip lėkštės. Primena vieną tų šunelių suplotais snukeliais, kurių akys taip mielai išsprogusios.

— Keidis tas kelnaičių bičas?

— Aš ne kelnaičių bičas, — pertraukia, bet nekreipiamė į jį dėmesio.

— Aha. Sakei, kad bet koks sveiko proto žmogus išmestų jas. Dabar supranti?

Šypsomės viena kitai kaip beprotės. Samerė neištveria ir sukikena. Netrukus ji jau pasilenkusi, rankomis remiasi į kelius ir gaudo orą.

— Po velnių, — suniurzgia vyras ir ranka persibraukia plaukus. — Aš *ne* kelnaičių bičas.

Juokas drebina mano pečius, o iš akių trykšta ašaros. Galiausiai pavyksta ištarti:

— Pasitaikyk tu man taip.

— Čia mažas miestelis, tikrai gali pasitaikyti, — bamba nė kiek nepralinks mėjęs Keidis.

Samerė, galima sakyti, iš juoko vaitoja; galiausiai išsitiesia ir nusišluosto ašaras.

— Nesijaudink, Keidi, jos švarios.

Jo šnervės išsiplečia, o akys užsimerkia, giliai įkvėpus. Atrodo, mėgina nusiraminti.

— Kelnaičių bičas.

Purtau galvą ir šypsauši. Auklė ar ne, su šiuo vyru matysiuosi visą gyvenimą, kai Samerė ištėkės už jo brolio, tad reikėtų susitaikyti.

— Jis ne kelnaičių bičas! Jis nešioja trumpikes! — iš koridoriaus pasigirsta balselis ir pasirodo pats mieliausias tamsiaplaukis mėlynakis berniukas. — Bet tas aptemptas, — patikslindamas dar daugiau druskos priberia į žaizdą.

— Aha, — pritariu berniukui, dabar jau prilipusiam prie tėčio. — Kad netrintų.

— Kas netrintų? — smalsauja vaikas, o tėtis įdegusia ranka patrina jam kaktą.

— Lukai.

— Juk viskas ten trinasi vienoje krūvoje, — paaiškinu.

Mano tėvai nesigėdija tokių dalykų. Jiems nėra nieko švento. Aš užaugau tokioje šeimoje.

— Aha, — supratęs linkteli berniukas. — Nemėgstu, kai ten trina.

— Lukai, grįžk į savo kambarį.

Keidis atsisuka į sūnų, ir aš negaliu nesižavėti juo. Jo skleidžiama jėga. Raumeningomis rankomis. Slankiojančiu Adomo obuoliu. Švelniomis į sūnų žvelgiančiomis akimis.

Pats gražiausias žvilgsnis.

— Kodėl? — Šis vaikas jau perpratęs tėtį. Safyro spalvos akys veik dramatiškai išsiplečia, o lūpa šiek tiek atvimpą. — Noriu pažaisti su Samere ir jos drauge.

Koks *mielas*.

— Ne, — taria tėtis, o tuo pačiu metu aš atsakau:

— Žinoma!

Keidis iškart atsisuka į mane susiraukęs, lyg būčiau jį įžeidusi.

— Keidi. — Samerė įsisprendžia į klubus. — Leisk jam truputį pažaisti. Gal patiks. Gal ir tau patiks.

Stebiu juos abu: Samerę, mažą ir mielą, ir Keidį, didžiulį ir piktą.

— Prašau, tėti?

Išgirdęs saldų Luko balselį nebeatrodo toks piktas. Labiau gal... pasidavęs. Pavargęs?

Keidis atsisuka į mane.

— Kiek tau metų?

Atsistoju tiesiai — atlaikysiu jo aštrų žvilgsnį.

— Dvidešimt penkeri.

Nuryja seiles stebėdamas mane.

— Teista?

— Ne visai.

Nemeluoju. Kartą mane pričiupo su tuo laiku dar neįteisinta žole. Nubauskit, kad buvau linksma paauglė.

— Viešpatie.

Stambia ranka persibraukia trumpus plaukus ir purto galvą.

— O *tu pats* teistas? — Sukryžiuoju ant krūtinės rankas ir kilsteliu antakį.

Jei tai tas brolis, apie kurį galvoju ir apie kurį Samerė jau pasakojo, tada esu beveik įsitikinusi, kad jis ne angelas. Nebus lengva šiuose namuose.

Vyras įniršęs spokso į mane. Rodos, visą amžinybę. Samerė žiūri tai į vieną, tai į kitą, o aš akies krašteliu stebiu, kaip Lukas nenuleidžia akių nuo tėčio ir tampo jo marškinių skverną.

— Galiu eiti pažaisti?

— Gera, — atsakydamas Keidis spokso į mane. — Bet atsaikinga Samerė.

Berniukas cypteli ir iškurna iš verandos.

O aš spoksau į jo tėtį.